

Agnes McDowell

een nieuwe heks?

Agnes McDowell

een nieuwe heks?

M.K. Peta

Schrijver: M.K. Peta

Coverontwerp: M.K. Peta

ISBN: 9789402131994

© M.K. Peta (Margreet Keijzer)1996

1994

Hoofdstuk 1: De brief

Agnes McDowell

“Mag ik dan zaterdag naar tante Agnes toe, mam?” smeekt Georgie.

“Alweer? Ik vind het niet leuk dat je daar zo vaak heen wilt. In de grote vakantie ga je ook al.”

“Dat duurt nog zo lang. Waarom nu niet, mam? Ze is toch aardig?”

“Ja natuurlijk, tante Agnes is aardig, maar ...”

“Maar ze is eigenaardig! Mam, wat maakt dat nou uit? Ik kan zo fijn met haar kletsen, en nu ze weduwe is, is ze zo alleen. Ach, mam, mag het nou?”

Aldous McDowell kijkt haar veertienjarige dochter aan.

“Ben je bang dat ik de verkeerde trein neem naar Inverness?”

“Nee, dat niet. Misschien heeft Agnes een verkeerde invloed op je.”

“Omdat ze van magie houdt? Ze doet er toch niets mee? Ze leest er alleen maar over. Denk je dat ik betoverd word?”

“Nee. Ach, ik maak me misschien druk om niets. Ga maar.”

Zaterdag in Inverness

Georgie komt samen met de postbode bij het huis van Agnes McDowell aan. Ze neemt de post voor haar tante mee. Agnes opent de deur al en terwijl Georgie op de geur van versgebakken kokoskoekjes af gaat, bekijkt Agnes snel de enveloppen. Eén brief trekt meteen haar aandacht.

“Georgie, er is post van de heksenkring!”

“Wauw, is het gelukt? Het adres dat u in dat bibliotheekboek vond is dus echt?” Nieuwsgierig geworden, vergeet ze meteen de koekjes weer.

Agnes vindt deze post zo spannend dat ze eerst koffie inschenkt om weer tot rust te komen.

“Ik dacht dat het een verzonnen adres was, maar nu... Georgie, er is nu een antwoord: de Schotse heksenkring bestaat echt!”

Als Agnes de brief doorleest trillen haar handen. Snel neemt ze een slok koffie en haalt dan diep adem.

“Het is een uitnodiging voor een bijeenkomst.”

“Wauw! Gaat u er heen, tante Agnes? Ja? Oh, mag ik mee?”

“Nee, hier moet ik alleen heen, maar ik zal je later alles vertellen.”

Even is Georgie teleurgesteld, maar dan weer vrolijk. Dit is tòch geweldig! Ze neemt de brief over en leest hem.

“Kijk, hier staat nog iets. PS: De doedelzakspeler gaat weer, je moet mee!

Wat zou dat betekenen? En dit stempel dan, allemaal heel geheim! Ziet u, een vinger voor gesloten lippen. Mondje dicht dus. Spannend!”

Agnes lacht, Georgie weet het zo simpel te zeggen. Spannend!

“Stel je voor dat ik heks mag worden, Georgie, ik kan wel dansen!”

“Een echte heksendans, joepie!” Ze springen rond door de kamer.

“Als ik mam vertel wat u gaat doen, dan kan ik de logeerpartij in de vakantie wel vergeten. U zegt het haar ook niet, hè?”

“Zeker niet, dit is ons geheim.”

“Wrééd!”

Ullapool, twee weken later

Als Agnes en Georgie aan de koffie zitten vertelt Agnes haar dat ze wel mag horen wat er gebeurd is, maar dat ze er niet met anderen over mag praten, ook niet met familie.

“Mijn mond zit op slot. Mam denkt dat we een spel spelen.”

“Oké, ik moest dus naar Ullapool, daar in de buurt zou de bijeenkomst zijn. Ik dwaalde eerst wat rond door Ullapool en mijn aandacht werd getrokken door een hoed in een etalage. Wat dacht je? Het leek sprekend een echte heksenhoed. Ik heb hem gekocht!” zegt Agnes tevreden.

“Hebt u hem ècht gekocht? Is die hier, mag ik eens zien?”

“Straks, eerst verder vertellen. Zo bijzonder, Georgie, ik werd ‘s avonds door een doedelzakspeler die uit een standbeeld stapte naar een kasteel buiten de stad gebracht en daar was de bijeenkomst.”

“Dat bedoelden ze dus met die PS in de uitnodiging!” zegt Georgie.

Agnes knikt. “En raad eens wie er hoofd van de kring is? Ann Wilson, de vrouw uit de bibliotheek van wie ik steeds die bijzondere boeken mocht lenen. En een ander herkende ik van de winkel waar ik de hoed kocht.”

Georgie wiebelt van plezier heen en weer op haar stoel.

“Ann Wilson hield mij al jaren in de gaten en had de heksenkring over mij verteld. Ze vonden het tijd voor een ontmoeting en daarom had ze het adres in het boek gelegd. Ze kennen jou ook, Georgie.”

“Mij? Ik ben hier nog nooit in de bibliotheek geweest,” zegt ze verbaasd.

“Weet je, Georgie, ik heb nooit geweten dat Ann Wilson een heks is!”

“Uw vriendinnen denken toch ook niet dat u een heks wil worden?”

“Je hebt gelijk, je kunt het niet zien. Ik zei dat ze er zo gewoon uitzagen. Toen moest ik mijn ogen dichtdoen, aan niets denken en daarna weer openen,” vertelt Agnes.

“Wauw! En pats boem, daar vlogen heksen rond?” Georgie klapt in haar handen en springt op.

“Welnee, je fantasie slaat op hol. Maar toen ik weer keek zagen ze er anders uit. Meer rimpels, ouder, soms kaal, of met spierwit haar, hun handen waren knokig. Op dat moment voelde ik me piepjong!”

Georgie kijkt naar haar tante, die is ongeveer net zo oud als haar moeder, dat is toch ook al stokoud!

Agnes vertelt verder. "Als ik bij hun groep wil komen moet ik een test doen, om te bewijzen dat ik echt heks wil worden. Net zoiets als je rijbewijs halen. Als ik de opdrachten in die test goed doe dan ben ik heks in opleiding, maar als ik een fout maak..." even staart Agnes voor zich uit. Georgie grijpt haar tante bij de arm en schudt er aan om haar weer bij de les te krijgen. "Wat gebeurt er dan?"

"Dan kan ik het niet navertellen!" zegt Agnes met een ernstig gezicht.

"Dan gaat u dood?"

Agnes knikt. Georgie roert in haar koffie. Het is opeens niet zo leuk meer.

"En als u niet mee wilt doen aan die test?"

"Ann Wilson weet precies wie ik ben en heks worden is het enige wat belangrijk voor me is. Ik ga die test doen."

"Weet u het zeker, tante Agnes?"

"Maak je geen zorgen, Georgie, dit is echt wat ik wil."

Ze trekt haar nichtje tegen zich aan, die heeft het er toch wel even moeilijk mee. Die ziet gevaar!

"Zal ik verder vertellen of liever niet?" vraagt Agnes.

Georgie neemt een flinke slok koffie en knikt.

"Elke heksengroep heeft een eigen begin- of laatste letter, bij deze groep is dat de letter A. Als mijn naam geen Agnes was zou ik, net zoals in een klooster, een nieuwe naam krijgen. Er zijn 13 vrouwen in de groep en de test heeft dertien opdrachten. Bij elke opdracht mag ik een van hen oproepen om me op weg te helpen, veel moet ik natuurlijk zelf doen. Belangrijk is dat je jezelf goed kunt redden als het wat moeilijk gaat. Elke vrouw heeft een unieke oproepcode die ik heb meegekregen."

“Oproepcode? Wat is dat?”

“Een code waarmee je, waar je ook bent, die specifieke vrouw oproept.”

“Tante Agnes, zeg nou ‘heks’, dat klinkt veel echter. Vrouw klinkt zo gewoon, net of u het over een damesclub hebt.”

Agnes schiet onbedaarlijk in de lach. Als ze uitgelachen is gaat ze verder.

“En dan een belangrijk bericht voor jou, Georgie. Ann Wilson stelde voor om jou mee te nemen. Hoe vind je dat, het wordt een hele reis.”

“Op reis? Wanneer dan, en wat zeg ik tegen mamma? Ik mag vast niet als ze weet wat u gaat doen!”

Maar daar heeft Agnes al lang over nagedacht en ze komt met de oplossing. “Je komt toch logeren tijdens de vakantie? Ik vraag aan je moeder of je in plaats daarvan mee op reis mag. Het kost haar niets.”

“Wacht u tot aan mijn vakantie?” vraagt Georgie verbaasd.

“Tuurlijk, dat is voor mij ook leuker, als ik iemand bij me heb.”

“Ja, oh, het is helemaal te gek, maar is het niet gevaarlijk?” Georgie wil erg graag mee maar kan het nog niet allemaal overzien.

“Niet als we goed nadenken en voorzichtig zijn, let maar eens op, het komt goed!”

“Als de heksen zeggen dat ik mee mag, kennen ze mij dan?”

“Ze weten alles van mij, ook dat ik met jou deze dingen bespreek. Maar, Georgie, jij hebt ook zwijgplicht, want anders...”

“Anders loopt het slecht met me af,” zegt Georgie zachtjes. “Tante Agnes, wat gebeurt er met mij als u de test niet haalt?”

“Daar is voor gezorgd. Een van de heksen zorgt dat je weer veilig thuis komt.”

“Daar is al voor gezorgd...?” Georgie trekt een raar gezicht. Wat wil dat zeggen?

Hoofdstuk 2: De hoed en het monster

Drie weken later: Het belang van de hoed

Agnes heeft met Aldous, de moeder van Georgie, gesproken en haar verteld van de reis die ze wil maken. Aldous, die weet dat haar dochter en haar schoonzusje goed met elkaar kunnen opschieten, vindt het goed. Alleen reizen is voor Agnes ook niet gezellig.

Agnes kijkt naar de planten en kruiden die ze verzameld heeft voor de brouwsels die ze gaat maken. Voor haar liggen de recepten die ze heeft overgeschreven uit de boeken van Ann Wilson.

In de hoek van de keuken staat de bezem die is gemaakt van twijgen van de berk, samengebonden met wilgentwijgen. Binnenkort moet ze daarop vliegen. Zal dat gaan lukken? Dat zou te gek zijn.

“Ik heb er zo’n zin in, tante Agnes.”

Georgie kijkt nieuwsgierig in alle potten en pannen. Alles staat klaar en de gordijnen zijn gesloten. De burens hoeven niet te weten wat ze doen.

“Welke heks komt u hierbij helpen, tante Agnes?”

“Arlette,” antwoordt Agnes, “maar misschien kunnen we het zelf wel. Kijk, hier zijn de recepten.”

“U mag haar hulp toch vragen? Doe het dan, tante Agnes, dan kan ik ook een echte heks zien. Dat is cool.”

“Oké,” besluit Agnes.

“En wat is haar oproepcode? Is die moeilijk?”

“Ik moet een telefoonnummer draaien, meer niet!”

“Neemt ze niet op?” vraagt Georgie als haar tante niets in de hoorn zegt.

“Er klinkt alleen een gek gepiep, net of de telefoon niet aangesloten is. Ik zal eens naar de telefooncentrale bellen.”

“Wat zegt u...? Ik begrijp het, dank u voor uw hulp.”

“Georgie, dit netnummer bestaat niet!”

Georgie moet lachen, ze vindt het wel een goede grap.

“Het was een code van niks, tante Agnes!”

Dan besluit Agnes: “We gaan zelf aan de slag, ben je klaar, Georgie?”

Ze doen een schort voor en lezen het eerste recept.

Er wordt aan de keukendeur geklopt. Agnes kijkt om het gordijn.

“Er is niemand, laten we maar weer aan het werk gaan.”

“Hoort u dat? Er wordt weer geklopt, er staat wel iemand,” zegt Georgie.

Weer ziet Agnes niemand staan. Ze draait de sleutel om en opent de deur.

Voor Agnes er erg in heeft stapt er een poes naar binnen.

“Een poes! Kent u die poes, tante? Hoe heet ze?”

Agnes kijkt naar de poes die juist op de keukenstoel springt. Ze kent de poes niet, hoe komt die hier terecht?

“Mag ze even blijven, tante Agnes, ik vind poezen zo leuk. Mam wil er geen een, zo jammer!” Georgie aait de poes die haar poot gaat likken.

“Hallo, poes, waar kom jij vandaan?” zegt ze vriendelijk.

“Miauw, miauw... Van huis, jullie hebben me geroepen!” is het antwoordt.

Agnes' mond zakt open en Georgie springt van schrik opzij. De poes verandert langzaam van gedaante.

“Arlette! Maar hoe...? Moest je nu geen toverdrank drinken om terug te veranderen?” vraagt Agnes verbaasd.

“Dat heb ik net gedaan. Katten kunnen geen fles losmaken en leegdrinken en daarom heb ik nog thuis mijn arm ingesmeerd met ‘Verandering’. Door te likken krijg ik genoeg binnen. Goed onthouden, Agnes! Anders kom je na gedaanteverwisseling niet meer terug in je eigen lichaam!”

“Hallo, kleine meid, leuk je te ontmoeten. Zin in een spannende vakantie?”
Georgie knikt. Ze is nog steeds sprakeloos. Dat Arlette haar kleine meid noemt valt haar niet eens op. Normaal zou ze direct reageren.

“Waar is je hoed, Agnes? Die moet je dragen als je de brouwsels maakt.”

“Mijn hoed, maar hoe weet jij...?”

“Wij hebben die hoed speciaal voor jou in de etalage gelegd. Jij hebt hem zelf gekocht, dus dat maakt hem jouw eigendom. Dat is beter dan dat wij hem aan je zouden geven. Hij geeft je kracht en steunt je bij wat je doet. Samen met de hoed vorm je een team. Het is belangrijk dat je hem draagt bij het maken van de recepten. Dat geeft net dat extra’s aan toverkracht.”
Arlette goochelt een zwart pakje uit haar rokzak en verandert die in haar punthoed.

Georgie straalt als ze het resultaat ziet. *Dit is magie, dit is...* “Gaaf!”

Het werk gaat beginnen. Georgie geeft dingen aan, roert en giet drankjes in flesjes, maar ze maakt niets zelf, dat mag niet. Koffie zetten dat wel. De twee vrouwen doen het echte werk.

Aan het eind van de avond is het resultaat; zes volle potjes en flesjes.

“Je hebt veel geleerd vanavond, Agnes, niet gek. Mijn taak zit er op en om weer te verdwijnen zoals ik kwam, neem ik iets van jouw ‘Verandering’,” zegt Arlette en ze neemt een slokje. Na het zeggen van een spreuk verlaat de poes het huis.

“Dat was wreed hè, tante Agnes? Ik vond haar heel vriendelijk. Gaan wij het drankje ook uitproberen?”

“Ben je mal? Het is geen speelgoed, Georgie, denk eraan! Bij verkeerd gebruik kan er veel mis gaan. Beloof me dat je van die drankjes afblijft.”

“Oké,” moppert Georgie. Hier had ze zich nou de hele avond op verheugd.

Op reis

Agnes heeft haar reisspullen in een rugzak gepakt. Ze draagt zwarte kleding, dat leek haar het beste. Georgie gooit van alles uit haar eigen rugzak. Mamma heeft veel te veel meegegeven.

“Waar is dat voor?” vraagt Agnes verbaasd als ze een pakje krijgt.

“Mamma vond dat ik iets voor u moest meenemen, voor de vakantiereis.”

Agnes maakt het pakje open en ontdekt een opschrijfboekje met pen.

“Wie heeft dit uitgezocht?” vraagt ze verrast.

“Ik, om onderweg alles in op te schrijven.”

“Wat leuk, maar ik heb een beter idee. Wil jij alles opschrijven? Dan heb je ook een eigen taak. Wat zeg je er van?”

Georgie straalt, ze geeft Agnes een zoen op de wang.

“Mag ik alles opschrijven?”

“Bijna alles, doe het een beetje in geheimschrift. Niemand mag het begrijpen behalve wij, denk je dat je dat kan?”

Georgie knikt. Het wordt steeds leuker.

Agnes wil haar hoed net zo verkleinen als Arlette dat deed, maar dat valt tegen.

“Dat ding is ook wel zó eigenwijs!”

“Zei Arlette nou dat die hoed eerst van iemand anders was, tante Agnes?”

“Ja, de vorige leerling heeft de test niet gehaald en heeft hem niet meer nodig. Hij heeft haar krachten tijdens de opdrachten wel opgezogen en die zitten er nog steeds in. Gisteravond leek het net of hij iets wilde zeggen nadat ik hem een poos droeg.”

“Die hoed? Maakt die geluid? Mag ik eens passen. Ik wil het ook horen.”

Vol verwachting zet Georgie hem op haar hoofd. Maar er is niets te horen.

“Arlette zei dat er hoeden zijn die kunnen praten. En dat ik er gebruik van kan maken als dat zo is bij mijn hoed,” zegt Agnes en verkleint hem dan echt. “Pak jij de bezem, daar staat hij, in dat pakpapier.”

Met de bus reizen ze voor opdracht twee naar Urquhart Castle. Dit kasteel ligt aan een van de breedste gedeelten van de rivier Ness, beter bekend als Loch Ness.

“Er zijn wel veel toeristen tante Agnes? Dat is mooi pech!”

“We wachten gewoon, Georgie. Ze verdwijnen wel weer.”

De toeristen turen met verrekijkers over het water, op zoek naar bewegingen. Georgie weet wat ze daar zoeken: het monster van Loch Ness..

“Denkt u echt dat er zo’n watermonster is, tante Agnes?”

“Ik hoop het wel want hoe moet ik anders mijn opdracht uitvoeren. Je weet dat ik iets van hem nodig heb. Ik hoef Nessie, het monster, niet perse te ontmoeten om zijn slijm te vinden,” zegt Agnes.

Bij de waterkant vinden ze een mooie plek om te wachten. Als de middag in de avond overgaat, leest Agnes opdracht twee weer door.

“De code om Andrea op te roepen is heel makkelijk. Ik moet een steen in het Loch gooien.”

“Een steen? Dat doen wel meer mensen. Hoe weet zij nou dat u het bent?”

“Vraag het me maar niet, ik heb geen idee.”

Georgie zoekt een mooie platte steen die Agnes scherend over het water werpt. Met een plons verdwijnt het verderop in de diepte. Er klinkt nog een plons, maar nu heeft Agnes niets gegooid.

“Heb jij ook een steen gegooid, Georgie?”

“Ikke? Nee.”

Als Agnes verderop geritsel hoort staat ze nieuwsgierig op om te kijken.

“Andrea, hoe kom jij hier? Ik heb je niet gezien en we zitten hier toch al een hele tijd!” zegt Agnes verbaasd.

“Ik heb me onzichtbaar gemaakt, en dat ben ik nog steeds. Jij ziet me nu omdat je weet dat ik hier moet zijn. Haal je nicht en je spullen op dan kunnen we gaan eten, het vlees is bijna gaar.”

“Bijna gaar, waar is dat dan?” vraagt Agnes die niets ruikt of ziet.

“Hier, soep met kluif,” zegt Andrea.

Dan ziet Agnes de pollepel in een gietijzeren pot boven een vuurtje. En nu komt ook de heerlijke geur vrij.

“Georgie, pak je spullen. Andrea is er en ze heeft voor ons gekookt.”

“Is ze gekomen? Maar ik heb niemand gezien.”

“Ze is onzichtbaar.”

“Jeetje, jammer, ik wilde haar graag zien.”

“Waar is ze nou?” fluistert Georgie, en aarzelt om haar tas neer te zetten.

“Ze zit vlak naast je, misschien kun je haar voelen.”

“Voelen? Links of rechts?” Georgie voelt rondom zich en trekt dan verschrikt haar hand weer terug. “Gatsie.”

“Ik zal haar laten zien,” zegt Andrea en knipt met haar vingers.

“Ik zie haar...” fluistert Georgie als ze Andrea in het eten ziet roeren.

Onder het eten legt Andrea uit waar ze Nessie ongeveer kunnen vinden.

“Is Nessie gevaarlijk?” wil Agnes weten.

“Gevaarlijk? Van een vliegende bezem vallen boven een drukke stad, dat is pas gevaarlijk!” zegt Andrea die een echt antwoord ontwijkt.

“Jij hebt hem toch al eens gezien, Andrea?”

“Nou èh, dat is te zeggen, ik weet dat hier de grot is, en èh... Wel... nu je alles weet ga ik maar weer eens, het is tenslotte jouw opdracht. Neem de

kookpot maar mee, ik laat het vleesbot erin zitten, dan hebben jullie nog iets te kluiven.”

Andrea staat op. Agnes voelt dat Andrea het ergens moeilijk mee heeft.

“Wijs je me alleen de plek? Help je me niet verder, Andrea?”

“Nee... ik èh... ik moet nodig weer eens weg. Denk eraan, voor het donker is moet het gebeuren, anders kun je niet genoeg zien!”

Verbaasd kijken Agnes en Georgie haar na.

“Waarom moet Andrea er opeens zo snel vandoor?” vraagt Georgie.

“Geen idee. Het is net of ze bang was om iets te moeten vertellen.”

Nessie

“Gaat u in uw onderjurk het water in?” vraagt Georgie.

“Dan kan ik me beter bewegen. Ik had natuurlijk een zwempak moeten inpakken, het is stom, maar ik heb er niet aan gedacht.”

“Hier is dat zalfje om warm te blijven onder water,” zegt Georgie en helpt Agnes om zich in te smeren.

“Ik heb ook al een paar druppels van ‘Onderwaterademen’ in een kopje gedaan. Denkt u echt dat die dingen helpen, tante Agnes?”

“Dat moeten we uitproberen,” zegt ze en drinkt het op.

Agnes trekt een vies gezicht. “Bah, jakkes, brrr.”

Georgie schiet in de lach.

“Als je me dat lint geeft, Georgie, dan bind ik de hoed op mijn hoofd vast. Dank je, nou, ik hoop dat hij inderdaad onder water licht geeft.”

“Hallo, Agnes,” zegt de hoed vriendelijk.

Agnes hoort de stem in haar hoofd. Dit is de eerste keer dat ze duidelijke woorden hoort. Ze wacht even af, wacht hij op antwoordt?

“*Wat ga je doen, Agnes, of eigenlijk moet ik zeggen, wat gaan we doen? Je wilt toch niet naar Nessie gaan zoeken, hè?*”

“Georgie, de hoed praat en ik kan hem verstaan. Hoor jij ook iets?”

Georgie schudt haar hoofd.

“Oké, geen tijd verspillen, ik ga het water in. Georgie, wacht hier op mij, het kan wel even duren. En als het mis gaat... dan pak jij morgen de bus naar huis terug. Beloofd?”

Georgie knikt wel, maar wil daar helemaal niet aan denken.

Agnes gaat het water in, opdracht is opdracht.

“Ik wil daar niet heen! Ik ben daar al eens eerder geweest, het is daar niet goed!” moppert de hoed en ze verstaat hem nu duidelijk.

Ze gaat kopje onder en houdt haar adem in tot ze niet meer kan, dan begrijpt ze dat de zwarte druppels werken.

“Ik adem, hoedje van me! We gaan, doe je licht aan!”

Zonder er ook maar een moment bij na te denken praat ze opeens tegen de hoed. Agnes voelt zich nu niet alleen. En ze besluit om hem voortaan Hoed te noemen.

Agnes heeft moeite om dieper onder water te komen en begrijpt dat ze zich zwaarder moet maken. Ze pakt een flinke kei en voelt het resultaat.

“Zie je, Hoed, dit gaat een stuk beter.”

Terwijl Agnes steeds dieper het water in gaat, begint Hoed een groenig licht uit te stralen. Vissen kijken toe vanaf een veilige afstand.

“Terug, Agnes! Ik wil dat monster niet zien! En jij ook niet, zeker weten! Stel dat hij wakker wordt, dan zal je wat beleven!” zegt de hoed bij elke meter die ze lager gaat.

Agnes wordt er bijna nerveus van, ook zij vindt het spannend.

“Ik heb liever dat je me helpt in plaats van zo te zeuren. Wijs de weg maar, dan gaat het sneller en zijn we eerder weer aan land!”